

# De huidige situatie.

Na een lange weg, zit ik dan eindelijk in de WAO.

Ik was al een jaar thuis en verwachtte dat ik elk moment kon worden opgeroepen door het UWV voor een medische keuring. Van Xantic/KPN en het UWV hoorde ik niets. Ik bleef 100% salaris ontvangen.

Eind januari 2004 heb ik zelf maar naar Xantic en het UWV gebeld. Het is natuurlijk wel leuk, als je salaris gewoon doorgaat, maar ik zat er niet op te wachten om alles te moeten terugbetalen.

Xantic zou alles doorgeven aan de WAO-administratie.

Bij de UWV-arts in Den Haag kon ik 5 maart 2004 terecht.

Ik zag erg tegen het bezoek op. Echt ziek zag ik er niet meer uit. De beperkingen die ik heb zie je niet aan de buitenkant. De dokter stelde een aantal vragen en aan het einde van het bezoek vroeg hij mij mijn litteken te laten zien. Volgens mij had hij er geen benul van wat er eigenlijk allemaal is gebeurd. Echt mensonterend. Gelukkig was Peter erbij, want ik was erg emotioneel. Voorlopig werd ik 80/100% afgekeurd.

In juli 2004 zijn we voor een gesprek bij Xantic geweest. Zij konden verder niets meer voor mij doen. Er was geen regeling mogelijk om de 1½ jaar (in 2006 had ik 40 dienstjaren) die ik nog moest werken te overbruggen. Een regeling of een gouden handdruk bestaat alleen voor managers. Ik was niet meer productief voor het bedrijf, dus er werd ontslag aangevraagd. Dit vreet nog het meest aan mij. Ik ben gewoon bij het vuil gezet.

Zakelijk heeft Xantic zich aan de regels gehouden, maar menselijk hebben ze zich zeer slecht opgesteld. Nooit een bezoek ontvangen van de manager en alles via de mail. Bij de gesprekken die geweest zijn was de boventoon vooral zakelijk.

Eind oktober (ik was nu 2 jaar thuis), lag de ontslagbrief van Xantic op de mat. Deze brief heb ik doorgestuurd naar de bond.

Een jurist van de bond ging het verder voor mij afhandelen. De jurist heeft het UWV gevraagd hoe het nu allemaal zat. Wakker geschud door de bond, moest ik plotseling bij een arbeidsdeskundige komen, want de dokter vond dat ik voor een gedeelte kon werken. (45/55% afgekeurd)

In november 2004 togen wij weer naar Den Haag voor een gesprek. Deze man zag na het gesprek in dat ik werkelijk niet kon werken.

Ik werd afgekeurd voor 80/100%.

Al deze toestanden dragen niet bij aan een goed geestelijk herstel. Ik ben boos en verdrietig over de manier waarop ik door mijn werkgever ben behandeld.

Het 2e jaar is moeilijker geweest dan het 1e jaar. Logisch natuurlijk, want in het 1e jaar kon ik weer een heleboel en zat ik op een roze wolk.

In het 2e jaar moet je alles weer een plekje geven en ben je eigenlijk nog steeds bezig met verwerken. (niet meer werken, je leven weer inhoud geven en elke middag naar bed, anders trek ik het niet)

Jammer dat, hoe blij ik ook ben dat het best wel "goed" gaat met mij, het accepteren zo moeilijk is.